

Yhteiskunnallisen vallankumouksen kynnyksellä

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

Seisoessamme tavattoman tärkeitten yhteiskunnallisten mylerrysten kynnyksellä, ajankäanteessä, mikä alottaa uuden ajanjakson sivistyneen maailman taloudellisessa ja valtiollisessa historiassa, on mielenkiintoista palauttaa mieliin materialistisen historiankäsityksen nojalla suoritettuja tutkimuksia maailman taloudellisesta ja valtiollisesta kehityksestä.

Näitten tutkimusten mieliin palauttaminen on tärkeätä monestakin syystä, eikä suinkaan vähemmän tärkeätä jo käytännöllisiin tehtäviin valmistautumista varten.

Tärkeät osat porvarillisesta maailmanjärjestyksestä ovat perinjuurin haurastuneet. Valtavien ristiriitojen kuulut ammottavat edessämme. Kansainvälisten kysymysten ollessa kireimmässä kohdassaan, näkyvät ne näissä suhteissa enemmän kuin eri kansojen sisäisissä luokkasuhteissa ja yhteiskunnallisissa laitoksissa. Mutta tutkiva silmäys ei voi olla keksimättä, ettei yksistään kansainvälisten pulmien ratkaiseminen ratkaise pääasiaa. Eikä oikeastaan mikään kansainvälinen ratkaisu näytä mahdolliseltakaan vanhemmille kapitalistisille kansakunnille, ellei ratkaisu sisällä kansallisten yksikköjen taloudellisten perusteitten jättämistä alttiiksi muuttua mahdollisimman nopeasti yhteiskunnan kokonaisetuja etupäässä ja pääasiassa palvelevaksi.

Kukaan ajatteleva ihminen ei voi uskoa, että menneitten vuosi-

en aikana karttuneet aineelliset ja siveelliset vastattavat voisivat vastatuiksi tulla tvhiällä tuuleilla. Niin suuret — suuruuteensa katsoen peräti mittaamattomat — ne todellisuudessa ovat.

Ottakaamme esimerkiksi Saksa. Menneiltä vuosilta johtuva taloudellinen tulevaisuuden vastattava tekee Saksan osalle noin 120 biljoonaa markkaa. Tämän Saksan hallitus itse tunnustaa. Tämä tietää sitä, että porvarillisen valtion, pysyäkseen pystyssä, pitäisi kyetä porvarillisen yhteiskunnan taloudellisten lakien määräämässä järjestyksessä vastaamaan tuon jättiläisyyden vastattavan korot ja kuoletukset. Ellei valtio sitä tehdä voi, menee koko yhteiskunnan taloudellinen järjestys auttamattomasti sekaisin.

Ylämainitusta 120 biljoonan markan sotavelasta tulee jokaisen Saksan asukkaan, miehen, naisen ja lapsen osalle tasan 2.000 markkaa; perhettä kohden keskimäärin 10.000 markkaa!

Viiden prosentin korko tälle summalle tekee 500 markkaa vuodessa perhettä kohden, noin puolet siitä, mitä Saksan teollisuustyöläiset keskimäärin ansaitsevat yhden vuoden ajalla. Tämän lisäksi tulee valtion ja kuntien muut menot. Yksistään sotatarampojen ja orpojen ylläpito vie valtiolta satoja miljoonia markkoja. Valtion ja kuntien tarpeet nielee niin paljon, että pian kaksi kolmannesta kaikista ansio-tuloista täytyisi suoraan tai välillisen verotavan kautta

kantaa valtion ja kuntien kas-soihin.

Tämän tilan lieventämiseksi voitaisiin laskuissa lukuun ottaa suurten voittotulojen runsas verottaminen. Mutta silläkin on ranssa, Pääoma ei kärsi ylöttömän suuria veroja. Kapitalistisen valtiön täytyy kohdella pääomaa hel-läkätisesti. Suurten pääomavoit-tojen runsas verottaminen käy laatuun vain väliaikaisessa hätä-tilassa tai sitten isetietoisessa tarkotuksessa pakkoluovuttaa yksityispääoma yhteiskunnan ta-loudellisen toiminnan hyväksi. Mutta tämä viimeksi mainittu jo tarkottaakin kapitalistisen ta-lousjärjestelmän lakkauttamista ja sen korvaamista sosialistisella talousjärjestelmällä. Joka tapauk-sessa, valtioiden velkataakkakor-kojen ja muitten kulujen suorita-miseksi tarvittavien varojen täytyv sisältää yhteiskunnallisel-la työllä luotuja arvoja; jokaisen paperin mikä kelpaa maksamaan valtiovelkojen korkoja tai muita maksettavia täytyy edustaa suo-ritettua työtä. Tämä täytyy kis-koa työläisten käsivarsista. Pel-kät paperille kirjetetut tai paine-tut numerot eivät kelpaa, vaan näitä numeroita edustava työ ja sen tulokset.

Tässäpä juuri onkin se kohta missä kapitalistinen talousjärjes-te:mä on menettänyt pohjansa. Ja jokainen hallitus, joka yrittää py-syä pystyssä taloudellisen järjes-telmän vallitessa, jolla ei ole poh-jaa eikä paljon tietoa laidoista-kaan, on auttamattomasti tuo-mittu perikatoon, olkoonpa hal-litus monarkistinen tai porvaril-lis-tasavaltainen muodoltaan.

Valtiolisten hallitusten pystys-säpysymisen ehtona on taloudel-lisesti lujarakenteinen yhteis-kunta.

*

Yllämainitun velkataakan ol-lessa valtion vastattavana, voisi ajatella kahta teoriassa mahdol-lista pelastuksen porrasta. Mutta käytännössä ei kumpikaan ole mahdollinen.

Ensimmäinen näistä portaista on se, että kaikki työtätekevät yh-teiskuntaluokat painettaisiin niin alas, ettei niillä olisi mitään muuta yhteiskunnallista tarkotus-ta ja tehtävää kuin elää suoritaakseen työnsä tulosten ylijää-millä sotavelkojen korkoja ja kuoletuksia — erossa kaikista e-lämän iloista ja nautinnoista, saa-den työstään juuri sen verran, et-tä pystyisivät raatamaan ja siit-tämään ja synnyttämään uusia raatajaorjia.

Mutta tältäkin, teoriassa aja-teltavalta porvarillisen talousjär-jestelmän pelastuksen portaalta puuttuu käytännöllinen kanta-vuus. Kansantaloudessa näet pi-tää paikkansa sekin laki, että jonkun kansakunnan suurten joukkojen alhainen elintaso tie-tää yleensä koko kansakunnan taloudellisen tilan alhaista ta-soa. Sillä tavaroitten tuotan-to käy laatuun vain ostokyykyä vastaavassa määrässä. Niukat työläisten ansiot tietävät niukkaa tavaroitten menekkiä ja niukka tavaroitten menekki tietää vuo-rostaan riutuvaa teollisuutta.

Tässäpä me sitten tulemmekin toiseen teoreettisesti ajateltavaan porvarillisen järjestyksen pelas-tuksen portaaseen. Huolimatta työläisten elintason alempaan mahdolliseen rajaan polkemisesta voisi taloudelliseen kurjuuteen poljettujen raatajain työ antaa suuria ylijäämiä, tai kuten joka-päiväisessä puhemielessä tavataan sanoa, liikevoittoja, jos ulkomait-ten markkinat nielisivät suunnat-tomia tavaramääriä. Mutta tä-

mä taas edellyttää voimakeinoilla kiinnipidettäviä etuoikeuksia maailmankaupassa sekä suuria ryöstettäviä siirtomaita.

Toinen tai molemmat näistä ehdoista vanhoille kapitalismin maille jää saavuttamattomaksi siinä määrässä, että ne, kapitalistisen järjestelmän taloudelliset lait täyttäen, kykenisivät selviytymään menneitten vuosien aikana karttuneista vastattavista.

Kolmantena pelastuksen porttaana ei edes saata ajatellakaan toisen tai toisen nykyisessä maailman suurpelissä osallisen kansaryhmän kapitalismin pelastamista rauhanteossa määrättävillä vahingonkorvauksilla. Ensikikkään toinen tai toinen pelissä osallinen kansaryhmä ei ole kyllin voimakas masentamaan toisen niin perinpohjin, että voittaja voittojensa nojalla ja oikeudella pakottaisi pelissä hävinneen maksamaan voittajan kulut. Tämä olisi jo fyysisillistekin mahdollinen asia. Vain hullun uni voisi sellaiseen tulokseen päästä, että Saksa pakottaisi Englannin, Ranskan, Italian ja Venäjän työläiset tulevien vuosikymmenien orjantyöllä maksamaan saksalaiset sotalaskut tai alistumaan oloihin, joissa noitten laskujen suorittaminen maailman kustannuksella voisi tapahtua.

Toiselta puolelta aletaan jo tunnustaa, että Saksa ei millään tavalla ole kykenevä maksamaan vihollistensa äärettömiä menetyksiä, sillä se voisi olla mahdollinen vain sen kautta, että Saksa, sen kansa ja varallisuus, valtiollisilla ja taloudellisilla kiinnekeinoilla kahlehdittaisiin pitkiksi ajoiksi korvaamaan Englannin, Ranskan, Venäjän ja Italian menetykset ja vauriot. Ja tämä on liian suuri urakka. Semmoinen

yritys tietäisi lakkaamatonta maailman rauhattomuutta ja sekasortoa.

Kysymys hävityksen hinnan korvaamisen mahdollisuuksista siinä määrässä, että se yhdelle asianomaiselle kansakuntaryhmälle takaisi kapitalistisen talousjärjestelmän kestämisvoiman, voitaneen lyhyesti selvittää seuraavalla lauseella:

Toinen tai toinen kansakuntaryhmä ei ole taloudellisesti niin ehtymätön, että se voisi kestää tällaisen korvauksen suorittamisesta koituvan taakan, mutta molemmat kansakuntaryhmät ovat kumminkin niin suuret ja voimakkaat, että ne kykenevät torjumaan pakon alistua suunnattoman suuriin korvausvaatimuksiin.

Käikki aikaisemmat kapitalistisen talousjärjestelmän aiheuttamat sodat ovat yhdessä tai toisessa osassa maailmaa vahvistaneet kapitalistisen järjestelmän elinvoimaa. Saksan kapitalismin valtava kehitys menneitten vuosikymmenien ajalta sai suuria kehitysvoimia voitokkaasta sodasta Ranskaa vastaan. Sodalla Kiinaa vastaan laski Japanin kapitalismi itselleen hujan perustuksen ja vahvisti sitä sodalla Venäjää vastaan.

Mutta nykyinen sota näyttää, että kapitalistisen maailmanjärjestyksen valtakeinot kehittyivät mahtavimmiksi kuin itse tämä järjestelmä ja enemmän nieleviksi mitä kapitalistinen talousjärjestelmä valtaviksi kehittyneillä keinoillaan kykenee nieltäväksi antamaan, joutumatta kuolemaa ennustavalle tautivuoteelle.

Tahdomme tässä erikoisesti huomauttaa, että tässä ei ollenkaan yritetä ratkaista kysymystä onko, ja kenen puolelta, korvauk-

sen vaatiminen oikeutettua. Tällä esipuheella ja tätä seuraavalla kirjotussarjalla on tarkotuksena tukia historiallisia ja taloudellisia lakeja, jotka ovat siihen nähden merkittäviä, etteivät ne toimi harkiten ennakoita hyviä tai pahoja seurauksia, vaikuttaakseen sitten itsetietoisesti pahoja rangaisten ja hyviä palkiten.

Kun vielä tässä otamme lukuun kuluneen kolmen vuoden aikana vallinneitten olojen järkytykset ihmisten mieliin huomaamme, että niiden lukumäärä on suunnattomasti lisääntynyt, jotka ajattelevat, että semmoisista taloudellisista ja valtiollisista oloista on päästävä eroon, jotka moisia kurjuuden ja hävi-

tyksen vuosia tullessaan tuovat.

Tämän jälkeen olemme valmiit tutkimaan sitä tietä mikä sivistyneitten yhteiskuntien edessä on ja niitä vastuksia mitkä tällä tiellä kohtaavat.

Tutkimuksemme ei tule sisältämään mitään uutta ja ennenkuulumatonta, vaan, kuten alussa sanoimme, vuosikymmenien varrella suoritettujen tutkimusten mieliin palauttamista siinä ajankohdassa, missä käytäntö näyttää materialistisen historiankäsityksen nojalla suoritettujen tutkimukset valtavasti paikkansa pitäväksi.

Sosialismi ja työväenvalta tulee olemaan seuraavan kirjotuksen käsitteleyaiheena.

F. J. S—ä.

